

შ რ მ მ

სურათებიანი დამატება

საბჭოთა რევოლუციის
მუზეუმი
МУЗЕЙ РЕВОЛЮЦИИ

დამატების № 11.

კვირა, 14 მაისი, 1906 წ.

ნაშთის № 31.

მარსელიანი.

(საბრუნველთა რევოლუციის დროის მონაწილე.)
ფელიქს გრასი.

კეთილი მღვდელი.

შორე ღამეს, ვახშავთ რომ დასვდით, გაჩქარებული გემლი, სულ დაუღუქვავს ველაბავლი, რომ დროზე მიმსწრო პასკალის ამბის განგრძობისათვის. მოსვენებას არ მძალევედა ის ფიქრი, რომ ვი თუ პასკალმა სხვა რამ საქმე გამოიგონოს და აღარ გვითხრას.რა. მე მაინც შევექმე შეწვევარი წაბლი და პურის ქერქები, გულს პაპა შესეპამდა ხოლმე. დედა ჩემი სიმამრებით მიყურებდა, ისე მძალრისათ რომ გემლი—სხვა დროს ძალიან ცოტა ჭამა ვიცოდი

ჯერ შერი ისე გამოტენილი მქონდა საჭმლით, როცა გამოვიღე სანათი, ავანთე და მივიწოდე პაპას.
— საით ეშურები, ბიუიო? — მიხზრა მოხუცმა.

— წაიღეთ, წაიღეთ, პაპა, თორემ პასკალი უწენოთ დაიწყებს, — მიუხედავად მოუთმენლად.

პაპა ჩემი ძალიან კეთილი კაცი იყო და ყოველ ჩემს სურვილს ასრულებდა. გავუღუქვით გზას და მჭეჭმის სახლში ჩვენ და პასკალი ერთად შევედით. ყველანი იქ იყვნენ, ოთახი თითქმის სასვე იყო: თამბაქოს ბოლით და ტყავის სუნით სუნთქვა გზუთებოდა კაცს, მაგრამ ესეც ადვილად გადავიტანეთ. მჭეჭმე და იმისი შეგირდი აშურებდნენ საქმის გათავებას, რომ ხელი არ შეეშალათ პასკალის ამბისთვის. ბოლოს

თუმცა, საზოგადოდ, მორიდებული ვიყავი, მაგრამ ამ ეპოქაში თავი ვეღარ შევიკავე და წამოვიტახე:
— გვიამბეთ რაღა, პასკალ, როგორ ამოხვედით წყლიდან?

— თითქოს ამ კითხვას ელოდოდა, დაუყოვნებლივ განაგრძო თავისი ამბავი:

— ჩემო მეგობრებო, მე წყალში კი არ ჩავევრიდი, ყინულზე დავეცი. ისეთი ცივი ღამე იყო, რომ წყალი გაყინულიყო. მღიერის დაცემით მთელი სხეული შეირყა და გვიან მოვიკრიფე გონება.

ძლივს წამოვდექი, ამოვედი ნაპირას და დავუქვი გაყინულ დედა-მეწაულს.

რა უნდა მექნა? უღედ-მამო, უსახლ-კარო ბავშვი, ამ საშინელ ცივ ღამეში მარტოთ ვცდვ მინდორში. ყოველ ნაბიჯზე უბედურება მომელოდა, ტყეში მგლები იყვნენ, გზაში დაეთრეოდა მრისხანე სურტო, სასახლეში სცხოვრობდა ბორბოტი რომბერი. იმათგან შებრალება და შეწყალება არ შეიძლებოდა. ბარწყინავლე აზრმა გამიარა თავში, მომავლად, რომ ერთხელ კატეხიზმის გაკეთებულ ვიყავი სოფელ მალ-მორში და ჩვენმა მოძღვრამა, სხვათა შორის, გვითხრა: შეიღებო, ნურას დროს ნუ დაივიწყებთ თქვენს ციურს მამას. როდესაც გვევლიათ რაიმე მწუხარება ან უბედურება, მიმართეთ მას ლოცვით, ის შეგისმენთ. თუ შესაძლებელი იყოს, უკეთესი იზამთ, მაისთანა წამებში წახვიდეთ ღვთის სახლში, როგორც კეთილ და გულ უხვ მებობელთან და ნახათ როგორ გიმეულოთ.

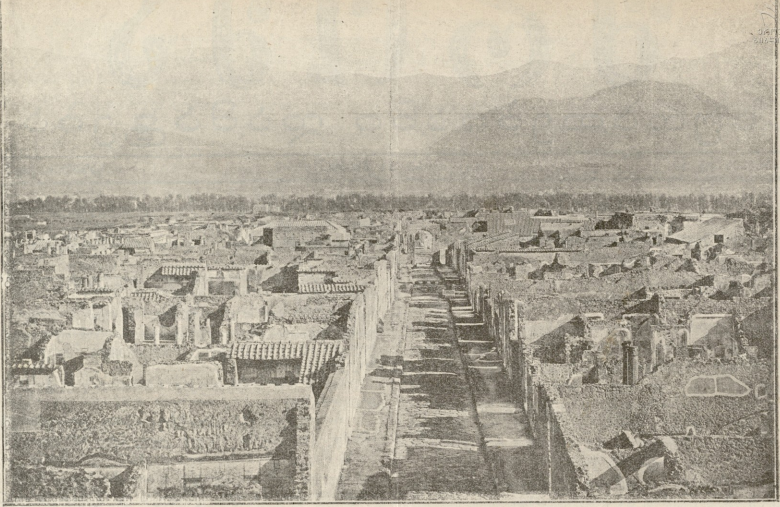
ჩვენს მღვდელს ბანდულე ერქვა, ხშირად ვხვდავდი სასახლეში მიმაკალს, თუმცა ხშირად დადიოდა მარკიხის სახ-

ვეუვილიდან გადმოდენილ ლამისგან წალკის სოფლებიდან გაიზუნული

უკანასკნელ ჩემის ძირიც მიაკერს და ჩამოვარდა სრული სისუმე.

ლომასთან, მაგრამ იმათ არა ჰქვანდა. ის ყველას ებასებოდა. მამს რომ შეხვდებოდა, ხელს ჩამოართბევდა და მოიკი-

პოშპეტი.—ეს ქალაქეუ თბილისეტი საეკუნას წინად ვუხვიდიათ ამანეთქილმა ლამაზი მალად დაანარია.

თხავდა, როგორ არიან იმისი ცოლ-შვილი: უყვარდა ხუმრობა და სიცილი საზოგადოდ, დიდად კეთილი და საუცხოვოდ აღამიანი იყო. სასახლეში მოსიარულეთა შორის მარტო იმისი არ მემჩნოდა, როცა კი შეხვდებოდი, პატრვის ცემით ქულს მოეხიდი, ისიც სიყვარულით გამოიღიმებდა და მეტყვოდა:

გამარჯობა, ბიჭუნო.

ამიტომ ვასაოცარი არ არის, რომ იმის მოგონებაზე დავშვიდდი და გავწიე სოფელ მალმორისკენ. ჯერ იმის სახლთან არ მივსულიყავი, რომ შიშმა ამიტანა და ამაკანკალო. სასახლეში რომ გამგზავნოს და სურტას მიმცეს! არა, ეს შეუქმლებელია! ის კეთილი და დამიფარავს. მივდი კარებთან, ავიღე რკინა და სამჯერ დავაკაკუნე კარები, სახლში ჩამიჩუმიდა არ იშოდა, კიდევ დავაკაკუნე, ვავლებ ვანზე და დაფუწვე სარკმელში ცქერა, თან ყურს ვუვადებდი. რამდენიმე წამის შემდეგ მომესმა ხმა:

— ენეტა, — იძახდა მღვდელი, — ვილაც არახუნებს კარებს.

— არა, — მიუვო მოხუცმა ქალმა. — თქვენ გეგვინებთ, ქარია.

მოვიკრიფე ლონე და კიდევ დავაბრაბუნე.

— გესმის? მე მართალი ვარ: ვილაც არახუნებს, წადი, ნახე.

სარკმელში სინათლე გამოჩნდა, მერე მოისმა ფეხის ხმა, ბოლოს მკითხა:

— ვინა ხარ?

— მე.

— ვინ შენ?

— პასკალი, პატინას შვილი.

— შენადი! — დამიყვირა მოხუცმა: — ამ დროს რას დაბეტობ? მღვდელსა სძინავს, რა გინდა?

კარები მიკეტა, კიბეზე ავედი, იმისმა მკაცრმა კილომ შემიფიქრინა და აკანკალებული სხით ვსთავი:

— მე მღვდელის ნახვა მინდა.

— მღვდლის ნახვა გინდა, ძალიან უყოფოზი! — წაიხურებუტა მოაუტმა: — ამის გულისთვის შეაღამისხან წამოკბნით! ჩვენ მხოლოდ მომკვდავებისთვის ვდგებით ღამე, სხვისს დღეს ვაგუფლებთ.

ჩემს ბელზე კეთილმა მღვდელმა გაიგონა ჩვენი ლაპარაკი და დაიძახა:

— შევიყვანე სამხარეთულოში და ცეცხლთან გაათბე. მე ესლაგ გამოვალ.

ენეტამ აღარა სთქვარა. ერთის წამის შემდეგ სამხარეთულოში ვიყავით. აქ საქმლის სუნი იღვა. ენეტამ საჩქაროდ ცეცხლი აანთო. ნამდვილ სამთხეში მჩვენა ჩემი თავი. მღვდელიც მაშინვე შემოვიდა გარძელ ხალათში, ჩუსტებით და ფარჩის თავი აფარით.

— ეს შენა ხარ, პასკალ? კარგად გიქმნია, რომ აქ მოსულხარ; მე წაგიყვანე მამაშენთან. ის ძალიან ნაცემი, მაგრამ არა უშავს-რა, კარგად ვახლები.

ამ ლაპარაკში სულ მეაღიერებოდა.

— სად არის მამაჩემი? — ვკითხე.

— საავადმყოფოში, დედაშენი უვლის. ხვალ დღით წავგიყვან იმითან, ესლა კი არ შეიძლება, შენ, უმცველია, მშინერი იქნები. ენეტა არა გაქვს-რა?

— არაფერია, — უპასუხა ენეტამ, — ცოტა ბადრიჯანილი დარჩა.

— შეუძამ რაც არის, ერთი ჭიქა ლენოც დალიე, — მითხრა მღვდელმა: — მერე კი დაიძინე. გათენებისას საავადმყოფოში წავიყვანე.

მამაჩემი ცოცხალია და მღვდელი დამიფარავს სურტოსაგან! ეს საკმარისი იყო, რომ ჩემი თავი ბედნიერად მეგარჩინო.

ვცდილობდი მეკამა, მაგრამ ხახა ისე შემკროდა და პირი ისე გამოშრობოდა, რომ მლიც-ლა ვღეკავდი.

— იცა რა? — სთქვა მღვდელმა, რომ შემამჩნია ჩემი მღგომარეობა: — სჯობია ჯერ ლენო დალიო, მაშინ ადვილად სქამ.

დამისხა ლენო ფეხებიან ჭიქაში, რომელიც პარძიმფეშხუმა ჰვავდა.

დავლიე. რა ლენო იყო, ჩემო მეგობრებო, რა ლენო, სწორედ ვასაოცარი! დაღვეის უშალ ღონე მომცა. მერე კამას მიყვებ ხელი და საჩქაროდ გავათავე. რაკი შიმშილი მოვიკალი, მოყვევი ბავშვურად ყბელობას და ვუამბე, რაც გაღამდა იმ დღეს, კეთილი მღვდელი კი, ცეცხლთან ჩამო-

მკლარი, მღვდელთა ინიმობა და...
გვათავი, კიდევ დამისხა ღვინო, ღვინოს რა სვავალი, მღვდელ-
ლმა პირი კივე მიიბრუნა, რომ ცრემლები არ დაენახებინა
ჩემთვის.

— ოჰ! რა საძაგელი ბატონები გვაყენა,—სთქვა იან და
ხელები მაღლა ამართა:—რა საძაგელი ქრისტიანები არიან!
ძე ღვინოს ჯვარზედ ეცვა, როგორც ბატონთა, ისე ყმათათვის,
როგორც მარკუნთა, ისე გლეხთათვის. ოჰ, ბატონებო, ბა-
ტონებო, თქვენი დამსახურებები რისხვის ღვთისას, რომელიც
არ მოითმენს ხალხის ამოდენა შიმშილს და გოლდებს! გაფთხი-
ლეთ, თქვენი ცხენ-დაჩაბუნები დაიბუყება და შადრევნები
სისხლს აღმოსჩქეფს. კუდი ბოლო მოგვლით, სულმდაბალო
ბატონები და ქრისტიანებო!

სთქვა ესა და ჩაფიქრდა, მერე მომქიდა ხელი, გამატარა
მშვენიერს სასტუმროზედ და შემეფანა ოთახში, სადაც დიდი
საწოლი იდგა.

— აი, დაწევი აქ და დაიძინე ენისკო კარვენტრელის
ლოგინში,—მითხრა ღმირითი, ლოყაზე ხელი გადამისვა, გა-
ვიდა და დამტოვა ენეტასთან.

არ ვიცოდი, რა მექნა, ვერც კი ვბედავდი მივკარებო-
დი რასზე.

— რაღას უკურებ,—მითხრა ენეტამ უკმებდა,—გახიხ-
დემ და დწე! მგზამ არა ვაისცადოს რა, ან იატაკზედ არ
დააფურცო, ან ზურვით ცხვირი არ მოაწმინდა.

ეკურ გავიდა და კარი გაიკეტა.
საჩქაროდ გავიხადე ჩემი დაფლეთილი ტანსაცმელი და
დაწვეტი ქვეშეგებში, რომელშიც მთლად ჩავიფალი, ისე რბი-
ლად ვიწვეხე, ისე დამბა და ისე კარგად ვიგრძენი თავი, რომ
მამნივე დამეძინა, ჩემს დღეში არ მიხახავს ამისთანა საწო-
ლი.—ყოველთვის ჩაღაზე ვიწვეტი, ამიტომ მეგონა, ჰაერში
დავფიქრებო.

არ ვიცო, რამდენ ხანს მეძინა, მხოლოდ უეცრად საშინ-
ელმა ხმაურმა გამაღვიძა. სისხლი გამეყინა ძარღვებში,
კედელში რაღამაც დაიხრიალა მერე ხარის რეკა გავიგონე.
ჯერ ვერ მივხედი რაში იყო საქმე, როცა მეორედ მომესმა
„ბუმი, ბუმი!“ მივხედი, რაც იყო. ჩემი ოთახი სამრეკლოს
ქვეშ იყო და სწორედ ზედ ჩემ თავზედ რტყდნენ ცისკრისთვის.
ჯერ ხარის რეკა არ დავივადებინათ, რომ ენეტამ კა-
რები გააღო, შემევიდა, ჩემს საწოლზე რაღაც შეკრული დას-
ლო და თავისებურის ტუანქის ხმით
მითხრა.

— აღეტი და, აი, ჩაიკვი ეს ტა-
ნისამოსი, ჩქარა კი, მღვდელი არ
დადგვიანო.

ჩემს სიხარულს საზღვარი არა
ჰქონდა: თვალწინ მეწყო ახალი ხა-
ლათი, შარვალი, ჩულკები, ფეხსაც-
მელი და ქუდი, საჩქაროდ ჩავიკვი
და ჩავიდი სამზარეულოში.

მღვდელი მაგვიდისთან იჯდა და
ფინჯანით რაღაც შავი წვენი ეცხა.
რომ დამინახა, გატყინა და აღერსდა
მითარა:

— ოჰ, ღამაზე ბიჭი გახდი, თი-
თქოს მარკუნის შვილი იყო. ამა ეს
დალიე, ენახოთ, მოგწონდება.

მოსწია ჩემსკენ მეორე ფინჯანი
ისეთისვე შავის წვენით, დავლიე, მა-
გრამ არ ვიცოდი რა იყო, მხოლოდ
შვილის წლის შერდვ გავიგე, რომ
ჟავა ყოფილიყო; მაშინ ჩემს გამოზ-
დაში მეორედ დავლიე კავა იაფაში,
ბრძოლის შერდვ. ბონოპარტი ყავის ასმევდა თავის ჯარს
ქირის ასაცუნდა.

- მოგწონს?—შეკითხა მღვდელმა, ტუტების წმენდით.
- ძალიან.
- მამასთან წასვლა გინდა?
- ძალიან მინდა.

— წაიღეთ, მაგრამ ხალათი კარავთ შეიკარ, ძალიანი ცეკა
გავლით ტუნაში. გათენებულყო. ეკლესიის მოედანზე
რომ გავიარეთ, მღვდელი შედგა სისხლის შეღებვითან.

— უბედურები!—სთქვა მანა—ერთმანეთს ტრეტენ. ხალ-
ხის შვილები, ერთის ბატონის მონანი, ერთს ტვირთ ქვეშ
მყოფნი, თავის საკუთარს სისხლსა ღვრიან, საკოდავები, საკო-
დავები, ვერ მოუტეხებთათ ერთად შვერთება და ერთმანეთის
დაცევა...

ბოლოს მე და მღვდელი მივედით საავადმყოფოში, შვეე-
ლით ოთახში, სადაც ორსვედ მზარეს საწოლები იდგა. ერთის
საწოლის თავთან დღენადი იდგა და მე კივე გავექაქე დღდა
ტრილით ვაღამეფილა. მიგბრუნდი საწოლისთან და დავკოქნი
საკოდავი მწკნინი.

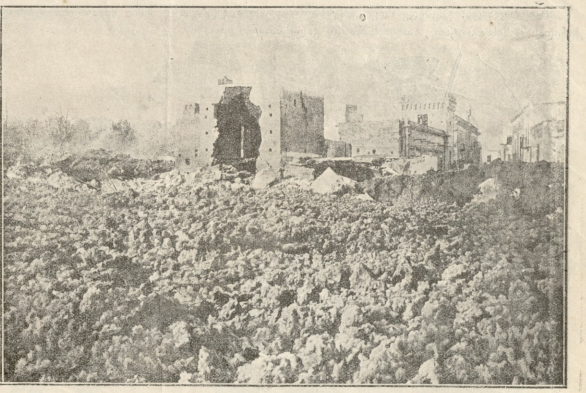
პასკალ, პასკალი!—შენა ხარ შვილო?
თვალცრემლიანმა დაინახე მისი შეშუბებული სახე,
მთლად დამსქადარი ცემით და მარჯვენა თვალი ჩასისლიანე-
ბული და დაშრეტლი. ერთხეტლმა დამიარა ტანში, ცბილე-
ტი დავეკაქე, ხელები შევკუმე, მზად ვიყავ იმ წამს ცე-
ცხლი მომეკიდებინა მარკუნის სასახლისათვის და მომეშაბა
ის ქა, რომლიდანაც სასახლის მკობერებნი წყალსა სვამდნენ,
მაგრამ უღონო ბავშვი ვიყავ, მხოლოდ ტრილი შექმელი და
უღონოდ ვიმყოფებდი:

— ოჰ, როდის გავიხდები, როდის გავიხდები!
მამაჩემი წამოხდა საწოლში და სახანი გაღიხადა.
— რათ იხილ სახანს?—უთხრა ღელამ და მიხუჩა სახანა
— მომისმინეთ, კოლო და შვილო, აი რას გეტყვით;
თქვეც, მამაო დღეს ამ დღითვე წადით ყველანი სასახლეში
ჩვენს კეთილ ბატონთან, მარკუნა აღენდასთან და ბაჩან
რომებთან, დაჯიქეთ, მოგვიტონ ჩვენ ყველას. ისიც მოა-
ხსენეთ, რომ, როგორც მორბენები, მეც წავალ ბოდიშის მოსა-
ხდლოთ.

— აბა, არა!—გააწყვეტენა მღვდელმა: როცა მორბეო
მაშინ ენახოთ, როგორ მოვიქცევი.

— ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო!—სთქვა მამამ,—რას
იფიქრებ ჩენი კეთილი ბატონები, რომ ბოდიშის მოსახ-
დელად არავინ მივლივართ. მაგრამ, რაკი, თქვენ, მამაო
უღროვით მიგანიათ, უნდა დავმორჩილებო.

— დიად, დიად, უნდა გამეგონათ. დამშვიდდით, მე
ყველაფერს მოავაფარებ. შენ კი პასკალ, ამაღამ ჩემთან
მოდი. გესმის?

ქალაქი ბოსკო, რომელიც აპრილში დაინგრა იმავე ვეზუვიიან ამონატებში ღამაში.

— დიად, მამაო.— მივუხე მე და ისეთის პატევის ცემით
შვეყურებო, თითქოს მეორე მაცხოვარი იყო, ქვეყნად მო-
ვლენოლი.

მღვდელი რომ წაიღია, მე მამიჩემის სიტყვები მამაგონ-
და და აფიქროდი. სისხლი ამივარდა თავში იმ ფიქრით, რომ
მამაჩემი მეზანდია მარკუნთან ბოდიშის მოსახდელად. იმ წამ-
ში მამაჩემი მძულდა და მზად ვიყავ ხელი შევებო მისთვის.

მაგრამ ღიადან არ ვაყვებ იმ ფერში, მოხესნა მღვდლის ლაბარაკი თონ ღვდაკაცთან, რომელიც საწოლებთან ისდნენ და ოთხიანთ ქმრებს უვლიდნენ. იმითა სიტყვებმა ჩვენი უკრადლება მიიქცია და ჩემი მწუხარება დამაიფიცა. ერთს ავადმყოფს ლოყა ჰქონდა ნახევრად მოგლეჯილი, კბილები უჩანდა, მეორეს დამსხვრეული ჰქონდა ორივე ფეხი, მესამისთვის ზურგში დანა დაეცათ, ხოლო მეოთხეს მუცელი ჰქონდა გამოფეხული და ნაწლავები უჩანდა.

— გვ როგორ მოხდა? — ჰკითხა მღვდელმა. — რომელმა უსინდისობებმა მიგაღწევენის მანდამდე.

— არცერთი არ ამბობს, — სთქვა ოთხივე ღვდაკაცმა: — ასე გვიბმის, ჰაისი მოხმრები დაფეცნენ, ღიბრალეობი დავციხხეს და ასე სასიკვდილოდ გვეცემს, როგორც თქვენი თვალის ხედავსო.

მერე სათითაოდ დაუბატეს: მართლაც ყველაფერს ვერ იტყვის კაცი.

— მღვდლები ყოველთვის მართალნი არიან.

— ყველა უბედურება ღიბრალეობის და ჰაისიტების შეღაპარაობებით მოხდა.

— თუ იმ სწიზღარ სურტოს ნახავთ, ის ყველაფერს გაიამბობთ.

— ნუ შფოთავთ, კეთილნო, სთქვა თვალცრემლიანმა მღვდელმა. მოუკრეთ თქვენს ქმრებს, მე კი ვიზრუნე თქვენთვისაც და თქვენი შეიღებისთვისაც.

შემდეგ მღვდელი სათითაოდ ყველა ავადმყოფთან მივიდა, უნდოდა იმთვინე გველა სქემე; მაგრამ იმდენათ იტანჯებოდნენ საცოდავებით, რომ კრინტუც ვერ დასძრეს. რაკი ვერა გვიგორა, მღვდელი თავის ქნევით გამობრუნდა და წვიდა შინსიკენ.

სურტოს სახელი რომ გავიგე, ცახცახმა ამიტანა: ის საზიზღარი გერმანელი ყოფილი მომქმედი იყო. მგელზედ მეტად იმისი მემშინდა, ვიცოდი, რომ დამეძებდა, ვიცოდი, გადამიზღიდა ჩემს საცოცხლისათვის, თბუთმეტის წლისა ვიყავი, მაგრამ ის კი მემშინდა, რომ თუ დამიქერდა, უწყალოდ მცემდა და მერე სასახლის ბაღში ერთ-ერთ ხეზე ჩამომხმობდა, ამ შინით მთელი დღე საავადმყოფოდან გარეთ არ გამიხედინია, დარწმუნებული, რომ აქ არავითარი ხიფათი არ შემემთხვეოდა.

რო დადამდა, გავმედე მღვდლის სახლში წავსიდა, უცხად ქუჩიდან მომესმა პატარა ზარების ხმა და გალობა. დი ლეუზა,

რომელიც ავადმყოფებს უვლიდა, მივიდა სარკმელთან და სთქვა:

— ეს ზარები უთუოდ რომელსამე მომაკვდავთან მივაქეთ. ნეტა ვინ უნდა იყოს?

ფეხის ხმა მოახლოვდა, კიბეზედ ამოდიოდნენ. ოთახში შემოვიდა ექვსი კაცი თერთ საბერო შესამოსში პირბადეებით, რომლებს ჰქვამდნენაც გამოიყურებოდა მხოლოდ იმათი თვალები.

ერთი მათგანი ძალიან დამაცქერდა, შიშით მამა-ჩემის საწოლს ამოვეფარე. ბერებმა დანები გამოიღეს სახელობიდან, მისცივდნენ იმ უბედურ ოთახ ავადმყოფს და დაუწყეს უწყალოდ კრეფა. ღვდაკაცებმა წივილი-კივილი შექმნეს, და ლუიზა ხან ერთ ავადმყოფს მიეშველებოდა, ხან მეორეს, უნდოდ შეეყენებინა ეს ჯალათები, მაგრამ იმასაც ისე ძლიერად ჰკრეს წიხლი მუცელში, რომ საწყალი მიამჩმის საწოლზედ დაეცა, დედაჩემს გული შეუწყუდა.

როცა ის უბედურები დახოცეს, ბერები ჩუმიდ გავიდნენ. მხოლოდ ერთი მათგანი დარჩა, ის მოუახლოვდა მამანემის საწოლს, დინხარა და გამომართია. მე ნადირივით დავიღრიალე, მაგრამ მშველელი არავინა მყავდა. აქედან ქუჩაში გამართიდა მეც ძალიან-უნებურად უნდა გავყოლოდი. დრო და დრო მყვიროდა: მიშველეთ! მიშველეთ!

ბერებს სახლი გამოაღეს სასრკმელი, მაგრამ ჩემს საშველელ მაინც არავინ გამოვიდა. ბერებს სახლი გამოაღეს სასრკმელი, მაგრამ ჩემს საშველელ ვინ იყო ეს კაცი? რა უნდოდა ჩემგან? ერთსაც და მეორესაც მაშინ მიხვდი, როცა ლესგარის სასახლისაკენ შეუტეხეთ. ეს იყო სურტო, მე დალუპული ვიყავი!

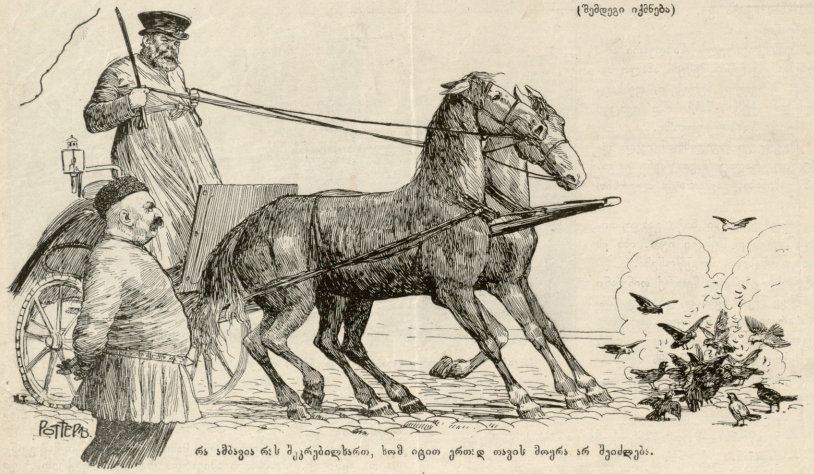
მოხუცი პასკალი მოულოდნელად შეჩერდა, სამზარეულოში შემოვარდა მერქმის ცოლი. მივიარა ლამპას, ჩააქროდა შექნა ყვიროდი:

— გონია ყველანი დაგივლით! აგერ თორმეტი საათია, ჩემი ქმარი და იმისი შევირდი ეს ორი საათია აღარა მუშაობენ. ამა სადღურია უბრალო ყბედობისათვის ამოდინანათესა სწევით, არა გცხვენინათ.

— დამაცდე შე საზიზღარო, — მიუგო ქმარმა კბილების ღრიალით. მე გახვენებ შენ თამაშს. იმათ ჩხუბში ჩვენ ხელის ცეცებით გამოვედით და შინსიკენ გავწვიეთ. ქუჩაში მიმავალთ გვესმოდა როგორ უტყავუნებდა მერქმე თავის ცოლს.

უკუნე ანტონოსკისა.

(შემდეგ იქნება)

რა ამბავია რას შეკრებდნართ, სომ იგიეთ ერთდ თავის მოყარ არ შეიძლება.

რედაკტორ-გამომცემელი ალ. მ. დიხაძემ.